

другари по бърда и прохладни гори... че прѣдъ него се издигатъ въ живи спомени и нивята, и угаритѣ, и пролѣтъта, и цѣфналиятъ злакъ и полята прѣзъ май...

Припомнямъ си и тукъ, на чужбина,
Къмъ тебъ ме носятъ галени мечти:
Всегда за менъ най-хубава страна
Наврѣдъ въ свѣта ще бждешъ само ти!

Прочитамъ пѣсенъта и отеднажъ си спомнямъ единъ младъ човѣкъ, името на когото забравихъ, ала чийто смѣлъ образъ ще остане за дълго врѣме въ паметъта ми.

Въ врѣме на войната бѣхъ въ една военна канцелария. Два мѣсеца слѣдъ мобилизацията дохажда при мене младъ човѣкъ, съ бръснати брада и мустаци. Изглеждаше чужденецъ. Ала чистия му български говоръ, блѣсъка въ чернитѣ му очи, движенията му го издаваха, че е рѣденъ българинъ.

— Моля, да ме запишете. — каза той. — Азъ ида отъ Америка.

Оставихъ перото и го погледнахъ зачудено.

— Отъ кога сте тамъ?

— Отъ дванайсетъ години. Работа въ една памучна фабрика. Жененъ съмъ тамъ и имамъ двѣ дѣца. За мобилизацията научихъ едва прѣди мѣсець и тозчасъ тръгнахъ насамъ, но пжтя дълъгъ...

— Вие бързате за война... Ами жената, дѣцата?..

Очитѣ му блѣснаха въ трѣскавъ, сѣкашъ огънь. Двѣ сълзи бѣха готови да капнатъ, ала той се бързо изви, за да ги не видя, и додаде:

— Ехъ, сега ме вика родината! Отечеството! Тамъ въ Америка, бѣхъ добръ, богатъ, доволенъ,